In de zaak:

INDUSTRIE SIDERURGICHE ASSOCIATE (I. S. A.),

waarvan de zetel te Milaan is gevestigd,
te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten huize van de Heer Guido Rietti,
Boulevard Roosevelt 15, Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door haar President, Emilio Pozzi,
bijgestaan door Mr Pietro Gasparri,
Hoogleraar aan de Rechtsfaculteit van de Universiteit van Perugia, Advocaat te Rome,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende
Place de Metz 2 te Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Mr Nicola Catalano,
Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit,
als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr Jean Coutard,
Advocaat bij de Raad van State en het Hof van Cassatie, Parijs,

betreffende het beroep tot vernietiging van de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit, Nos. 1-54, 2-54 en 3-54, alle gedateerd 7 Januari 1954,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter,*
P. J. S. Serrarens en Ch. L. Hammes, *Voorzitters van resp. de Eerste en de Tweede Kamer,*
O. Riese, L. Delvaux, J. Rueff en A. van Kleffens, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

Aangezien de eisende partij op 18 Februari 1954 ter Griffie van het Hof een verzoekschrift heeft ingediend, strekkende tot vernietiging van de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit, Nos. 1-54, 2-54 en 3-54, alle gedateerd 7 Januari 1954, gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Gemeenschap van 13 Januari 1954, pagina's 217-224;*

Aangezien het verzoekschrift is ingediend binnen de termijn, bedoeld in de derde alinea van artikel 33 van het Verdrag junctis de artikelen 84 en 85 van het Reglement van het Hof van Justitie;

Aangezien krachtens de eerste alinea van artikel 12 van de Statuten van de eisende partij de President de leiding heeft van de Vereniging en haar naar binnen en buiten vertegenwoordigt;

Aangezien de eisende partij het bewijs heeft geleverd, dat de Heer Pozzi haar President is;

Aangezien de advocaat van de eisende partij overeenkomstig de voorschriften is aangewezen;

Aangezien aan de hand van de door de partijen overgelegde bescheiden de bestreden Beschikkingen en de feiten als volgt kunnen worden samengevat:

Op grond van artikel 60 van het Verdrag heeft de Hoge Autoriteit op 2 Mei 1953 de in het *Publicatieblad van de Gemeenschap van 1953, blz. 109-112,* gepubliceerde Beschikkingen 30-53 en 31-53 gegeven, welke de volgens artikel 60, lid 1, verboden praktijken nader omschrijven en, met betrekking tot de staalmarkt, voorschriften voor de openbaarmaking van de prijsschalen en verkoopsvoorwaarden bevatten. Krachtens deze Beschikkingen waren de ondernemingen verplicht hun prijsschalen vooraf openbaar te maken en de hierin vermelde prijzen strikt toe te passen, met dien verstande, dat iedere afwijking van de prijsschalen volgens deze Beschikkingen een verboden discriminerende praktijk vormde.

Op 7 Januari 1954 heeft de Hoge Autoriteit bij de thans bestreden Beschikkingen 1-54, 2-54 en 3-54 deze regeling gewijzigd en aangevuld.

Volgens dit nieuwe stelsel levert afwijking van de openbaar gemaakte prijzen geen verboden praktijk meer op indien de verkoper kan bewijzen, dat de betrokken transactie niet binnen de categorieën van de in zijn prijsschaal vermelde transacties valt, ofwel dat de afwijking op gelijke wijze op alle onderling vergelijkbare transacties is toegepast (Beschikking 1-54). — Bovendien is, alleen voor de staalmarkt, een gemiddelde marge van 2,5 % ingevoerd, waarbinnen afwijking is toegestaan van de prijsschalen voor de binnen de laatste zestig dagen afgesloten transacties, zonder dat een nieuwe prijsschaal vooraf openbaar gemaakt behoeft te worden (Beschikking 2-54). — Tenslotte moeten, ten behoeve van de nodige contrôle, de staalondernemingen iedere veertien dagen een verslag indienen aangaande de toegepaste prijsafwijkingen (Beschikking 3-54);

Aangezien de eisende partij het Hof verzoekt:

„de bestreden Beschikkingen overeenkomstig de tweede alinea van artikel 33 van het Verdrag te vernietigen met toepassing van artikel 60 van zijn Reglement voor wat betreft de kosten",

welke eis gedurende de openbare zitting is verminderd tot vernietiging van artikel 1 van Beschikking 1-54, van de artikelen 1, 2 en 3 van Beschikking 2-54 en van Beschikking 3-54;

Aangezien de eisende partij ter staving van haar beroep de volgende middelen aanvoert:

A. — „Détournement de pouvoir";

B. — Schending van het Verdrag;

Aangezien het verzoekschrift overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie op 19 Februari 1954 aan de Hoge Autoriteit is betekend;

Aangezien het verweerschrift ter Griffie is ingediend binnen de termijn, bedoeld in artikel 31, lid 1, van het Reglement van het Hof van Justitie;

Aangezien de Gemachtigde en de advocaat van de Hoge Autoriteit overeenkomstig de voorschriften zijn aangewezen;

Aangezien de Hoge Autoriteit in haar verweerschrift het Hof verzoekt:

„*a*) het door de Vereniging „Industrie Siderurgiche Associate" (ISA) op 18 Februari 1954 ingediende en op 19 Februari 1954 betekende verzoekschrift niet-ontvankelijk („improponibile") te verklaren;

b) *subsidiair*

het beroep ten principale te verwerpen;

de eisende partij in elk geval te veroordelen tot vergoeding van de honoraria en de kosten";

Aangezien het verweerschrift overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie op 20 Maart 1954 aan de eisende partij is betekend;

Aangezien de repliek ter Griffie is ingediend binnen de termijn, vastgesteld bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 20 Maart 1954, en overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie op 4 Mei 1954 aan de Hoge Autoriteit is betekend;

Aangezien de eisende partij in haar repliek verzoekt:

„dat het Hof deze Beschikkingen moge vernietigen, nadat het Hof ambtshalve of op ons eventueel na de indiening van de dupliek gedane verzoek maatregelen van onderzoek heeft genomen en nadat het Hof in elk geval heeft gelast de overlegging van de volledige processen-verbaal van het Raadgevend Comité en van de Raad van Ministers, evenals van elk ander document, dat omtrent de voorgeschiedenis en de doorslaggevende motieven van de bestreden Beschikkingen kan inlichten";

Aangezien de dupliek ter Griffie is ingediend binnen de termijn, vastgesteld bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 4 Mei 1954 en verlengd bij Beschikking van 2 Juni 1954, en overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie op 13 Juli 1954 aan de eisende partij is betekend;

Aangezien de Hoge Autoriteit in haar dupliek subsidiair verzoekt:

„overeenkomstig artikel 29, lid 3, van het Reglement van het Hof van Justitie zo nodig de in de repliek vermelde nieuwe middelen niet-ontvankelijk te verklaren";

Aangezien overeenkomstig de eerste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie na het indienen van de dupliek op 12 Juli 1954 de schriftelijke procedure was beëindigd;

Aangezien overeenkomstig de eerste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie de Voorzitter van het Hof op 12 Juli 1954 de Rechter O. Riese als Rechter-Rapporteur heeft aangewezen;

Aangezien de Rechter-Rapporteur in zijn voorlopig rapport heeft bevonden, dat de zaak geen aanleiding gaf tot nader onderzoek;

Aangezien overeenkomstig de laatste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie het Hof, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten zonder nader onderzoek de mondelinge procedure aan te vangen;

Aangezien overeenkomstig artikel 45, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie de Voorzitter van het Hof de zitting voor de mondelinge procedure heeft vastgesteld op 3 November 1954;

Aangezien de openbare zittingen zijn gehouden op 8, 9, 10 en 11 November 1954;

Aangezien gedurende deze zittingen de partijen in haar pleidooien zijn gehoord;

Aangezien de eisende partij ter zitting van 8 November 1954 het Hof heeft verzocht de Hoge Autoriteit uit te nodigen alle op de zaak betrekking hebbende documenten aan het Hof over te leggen en haar advocaat toe te staan van deze documenten onder geheimhouding kennis te nemen;

Aangezien overeenkomstig artikel 11 en de laatste alinea van artikel 21 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van

Justitie de Advocaat-Generaal ter zitting van 11 November 1954 heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep;

Aangezien overeenkomstig artikel 50, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie de Voorzitter van het Hof ter zitting van 11 November 1954 de mondelinge procedure voor gesloten heeft verklaard;

Aangezien partijen ter staving van haar middelen en conclusies argumenten hebben aangevoerd, welke als volgt kunnen worden samengevat:

1° Wat betreft de ontvankelijkheid

a) *Argumenten van de verwerende partij*

De Hoge Autoriteit bestrijdt de ontvankelijkheid („proponibilità") van het beroep. Volgens de tweede alinea van artikel 33 van het Verdrag kunnen verenigingen van ondernemingen slechts een beroep instellen tegen een algemene beschikking van de Hoge Autoriteit, wanneer aan deze beschikking het gebrek van „détournement de pouvoir" te haren opzichte kleeft. „Détournement de pouvoir" veronderstelt dan, dat de bestreden beschikking slechts uiterlijk van algemene aard is, maar dat zij in werkelijkheid betrekking heeft op de eisende onderneming of ondernemingen individueel; de Hoge Autoriteit heeft zodoende haar bevoegdheid voor een ander dan het door het Verdrag gestelde doel gebruikt. Zelfs wanneer men de stelling van de eisende partij deelt, is dit in de onderhavige zaak niet het geval.

Verwerpt men deze interpretatie, dan moet toch nog ontkend worden, dat de eisende partij het recht heeft een beroep in te stellen, aangezien zij het bestaan van „détournement de pouvoir" te haren opzichte („à son égard") niet heeft bewezen. Het is niet voldoende, dat de eisende partij „détournement de pouvoir à son égard" stelt; het beroep is slechts „proponibile", wanneer ..détournement de pouvoir" inderdaad aanwezig is.

b) *Argumenten van de eisende partij*

Volgens de eisende partij is de interpretatie, welke de Hoge Autoriteit aan artikel 33 geeft, onjuist. Dit artikel bepaalt duidelijk, dat ondernemingen een beroep kunnen instellen tegen algemene beschikkingen in de strikte zin des woords. Het aanvaarden van de stelling van de

Hoge Autoriteit zou er op neerkomen te beweren, dat de opstellers van het Verdrag het recht van verenigingen en ondernemingen om in beroep te komen tegen algemene beschikkingen zouden hebben beperkt tot het ergste geval van „détournement de pouvoir". Een dergelijke stelling is niet in overeenstemming met de waardigheid van de Hoge Autoriteit; bovendien zou volgens deze stelling aan het recht van particulieren om zich tegen algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit te verzetten, in feite elke inhoud worden ontnomen. Men kan zich moeilijk voorstellen, dat de opstellers van het Verdrag aan de ondernemingen een rechtsbescherming zouden hebben willen verlenen, welke beperkter is dan die welke zij genieten op grond van hun nationale recht, met name het Italiaanse recht.

Het beroep van verenigingen en ondernemingen tegen algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit is ontvankelijk, wanneer „détournement de pouvoir" ten opzichte van de eisende partij wordt gesteld, onafhankelijk van het bewijs, dat dit gebrek in feite bestaat.

„Détournement de pouvoir" is aanwezig, wanneer de Hoge Autoriteit zich heeft laten leiden door andere overwegingen dan die door welke zij zich had moeten laten leiden, terwijl zij daarentegen geen rekening heeft gehouden met overwegingen, waarmede zij dit wel had moeten doen. „Détournement de pouvoir" is aanwezig ten opzichte („à l'égard") van de eisende partij, wanneer deze door de bestreden Beschikking rechtstreeks en in het bijzonder is benadeeld. Dit kan voortvloeien uit het feit, dat de betrokken beschikking de economische situatie van de eisende partij bedreigt, bijvoorbeeld door afschaffing van de bescherming, welke zij voorheen genoot. Al deze voorwaarden zijn in het onderhavige geval aanwezig, zoals blijkt uit de door de eisende partij gegeven toelichting op de gegrondheid van het beroep. Zelfs wanneer men de stelling van de Hoge Autoriteit zou aanvaarden, is het beroep daarom nog niet „improponibile", daar de bestreden Beschikkingen paragraaf 30 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, welke een bijzondere bescherming van de Italiaanse staalindustrie beoogt, ontduiken.

2° Ten principale

A. — „DÉTOURNEMENT DE POUVOIR" MET BETREKKING TOT ARTIKEL 60 VAN HET VERDRAG; SCHENDING VAN DIT ARTIKEL

a) *Argumenten van de eisende partij*

Aan de bestreden Beschikkingen kleeft het gebrek „détournement de pouvoir" en zij zijn in strijd met het Verdrag. De Hoge Autoriteit heeft de bevoegdheden, welke haar bij artikel 60, lid 1 en lid 2

sub *a*, zijn toegekend, misbruikt om rechtsgevolgen teweeg te brengen, welke in strijd zijn met het Verdrag, met name ontduiking van het beginsel van non-discriminatie. Volgens artikel 60 is de verplichting tot openbaarmaking niet alleen een middel om discriminaties te controleren, maar er bestaat tussen de verplichting tot openbaarmaking en het verbod van discriminatie een nauwe juridische band. Uit lid 2 sub *a* kan men verder concluderen, dat het in lid 1 bedoelde verbod, de prijzen van de ene transactie aan te passen aan die van de andere, telkens slechts geldt zolang de betreffende prijsschaal van kracht is. In tegenstelling hiermede zijn thans prijsafwijkingen nog slechts verboden bij gelijktijdig afgesloten transacties, welke zich praktisch nooit zullen voordoen. Aan het begrip „vergelijkbare transacties" wordt aldus zijn inhoud ontnomen; het Verdrag gaat uit van het beginsel, dat iedere afwijking van de prijsschalen ontoelaatbaar is. De aan de producenten toegestane gemiddelde prijsafwijking van 2½ % maakt in afzonderlijke gevallen aanzienlijk grotere kortingen mogelijk, welke zelfs tot 25 % kunnen gaan; daarmede worden aldus „zuiver tijdelijke of zuiver plaatselijke" prijsverlagingen mogelijk gemaakt, welke bij lid 1 van artikel 60 uitdrukkelijk verboden zijn. Bovendien geeft lid 2 sub *a* aan de Hoge Autoriteit slechts de bevoegdheid om de grenzen en de vorm van de openbaarmaking te regelen, maar niet om van het bindende karakter van de prijsschalen af te wijken.

Het feit, dat het Verdrag slechts de openbaar gemaakte prijzen als wettig beschouwt, blijkt ook hieruit, dat lid 2 sub *b* slechts aanpassing aan de „prijsschalen" van de concurrenten toestaat. Voortaan is iedere prijsaanpassing onmogelijk, aangezien de door de concurrenten toegepaste prijzen onbekend zijn.

Weliswaar is Beschikking 2-54 slechts aangekondigd als een regeling voor de openbaarmaking van de prijzen en verkoopsvoorwaarden, maar in werkelijkheid bevat zij een omschrijving van discriminerende praktijken, welke eerst had mogen worden gegeven nadat de Raad van Ministers was gehoord.

b) *Argumenten van de verwerende partij*

Wanneer de eisende partij beweert, dat de Hoge Autoriteit, onder voorwendsel van het vaststellen van een regeling voor de openbaarmaking, een definitie van discriminerende praktijken heeft gegeven, dan voert zij in feite niet aan het middel „détournement de pouvoir", maar de middelen schending van het Verdrag, onbevoegdheid en schending van wezenlijke vormvoorschriften. Het betreft hier dus middelen welke de eisende partij volgens de tweede alinea van artikel 33 niet het recht heeft aan te voeren.

Bovendien zijn de middelen, respectievelijk gegrond op de bewering, dat Beschikking 2-54 in feite een omschrijving van discriminerende praktijken inhoudt, en op de bewering, dat de Hoge Autoriteit in beginsel geen enkele afwijking mag toestaan, voor het eerst in de repliek aangevoerd en derhalve ingevolge artikel 29, lid 3, van het Reglement van het Hof van Justitie niet ontvankelijk.

Overigens heeft de Hoge Autoriteit zich niet laten leiden door de haar door de eisende partij toegeschreven bedoeling en de bestreden Beschikkingen zijn evenmin in strijd met het Verdrag. Inbreuken op de voorschriften voor openbaarmaking — welke slechts een middel zijn, maar geen doel in zichzelf — en inbreuken op het beginsel van non-discriminatie zijn twee verschillende overtredingen. Zoals de eisende partij zelve toegeeft, is de Hoge Autoriteit bevoegd de omvang van de openbaarmaking te regelen; hieruit volgt het recht in beperkte mate afwijkingen van de prijsschalen toe te laten en de termijn voor het van kracht worden van nieuwe prijsschalen vast te stellen. Dit alleen is de inhoud van Beschikking 2-54; deze wil geenszins een omschrijving geven van verboden praktijken en schuift ook niet het beginsel van het bindende karakter van de prijsschalen terzijde. Overigens heeft er met de Raad van Ministers ook over Beschikking 2-54 een diepgaande gedachtenwisseling plaats gevonden, welke praktisch neerkomt op een „raadpleging", ofschoon zulks niet noodzakelijk was.

De eisende partij gaat uit van een onjuiste opvatting van het begrip „vergelijkbare transacties". Wanneer een onderneming in de loop van een bepaalde periode voor verschillende transacties verschillende prijzen vraagt, is er geen sprake van discriminatie, wanneer de marktsituatie intussen is veranderd.

Kortingen mogen niet slechts op bepaalde transacties of op verkopen naar bepaalde landen worden toegepast, maar moeten bij alle vergelijkbare transacties op gelijke wijze worden toegestaan. Bijgevolg blijven prijsafwijkingen van 25 %, om het voorbeeld van de eisende partij te nemen, ongeoorloofd. Immers, de aan de ondernemingen bij Beschikking 2-54 toegekende vrijheid is in feite zeer beperkt en dwingt de ondernemingen niet te wachten met een herziening van hun prijsschalen, totdat de grens van 2½ % is bereikt.

De verwijzing naar de „zuiver tijdelijke of zuiver plaatselijke" prijsdalingen is niet juist, daar de verbodsbepaling in kwestie voor een geheel ander doel is bestemd, namelijk verhindering van monopoieposities. Bovendien bestond de door de eisende partij gevreesde mogelijkheid eveneens onder het vorige stelsel.

Het Verdrag staat aanpassing aan de daadwerkelijk toegepaste prijzen toe. „Barème" is niet gelijk aan „barème publié". Aanpassing is mogelijk evenals voorheen; het feit, dat de ondernemingen zeer ruim hiervan gebruik maken, bewijst dit. De staalmarkt, welke uitstekend is georganiseerd, stelt iedere producent in staat kennis te nemen van de door zijn concurrenten toegepaste prijzen.

B. — „DÉTOURNEMENT DE POUVOIR" MET BETREKKING TOT ARTIKEL 64 VAN HET VERDRAG

a) *Argumenten van de eisende partij*

De Hoge Autoriteit heeft haar bevoegdheden misbruikt om zich te onttrekken aan de verplichting krachtens artikel 64 strafmaatregelen te nemen tegen de talrijke door bepaalde ondernemingen begane overtredingen van de verplichting de prijsschalen te eerbiedigen. De Hoge Autoriteit heeft niet slechts de bevoegdheid maar ook de verplichting tegen de overtreders strafmaatregelen te treffen.

b) *Argumenten van de verwerende partij*

De Hoge Autoriteit heeft niet de haar door de eisende partij toegeschreven bedoeling gehad. Integendeel, met de nieuwe regeling streeft zij er o. a. veeleer naar de vaststelling van eventuele overtredingen te vergemakkelijken. Bovendien is zij van mening, dat het Verdrag haar de bevoegdheid geeft te beoordelen, of zij eventueel strafmaatregelen zal nemen. Dit kan zij slechts op billijke wijze doen wanneer zij beschikt over nauwkeurige inlichtingen betreffende de verschillende overtredingen en dientengevolge in staat is alle overtreders te straffen.

C. — „DÉTOURNEMENT DE POUVOIR" MET BETREKKING TOT PARAGRAAF 30, No. 2, VAN DE OVEREENKOMST MET BETREKKING TOT DE OVERGANGSBEPALINGEN; SCHENDING VAN DEZE PARAGRAAF

a) *Argumenten van de eisende partij*

De bestreden Beschikkingen ontnemen aan deze paragraaf elke praktische betekenis. Deze bepaling heeft ten doel de Italiaanse staalindustrie te beschermen en in het bijzonder de kleine en middelgrote ondernemingen, welke zich in de Vereniging, die als eisende partij optreedt, hebben aaneengesloten. Wanneer deze bepaling de aan-

passing aan de prijzen van de Italiaanse ondernemingen verbiedt, dan moet hieruit a fortiori worden geconcludeerd, dat deze bepaling aanbiedingen beneden deze prijzen niet toelaat, terwijl deze thans zijn geoorloofd dank zij de mogelijkheid om in bijzondere gevallen kortingen, zelfs aanzienlijk hoger dan 2½ %, toe te staan.

b) *Argumenten van de verwerende partij*

Paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen verbiedt slechts de aanpassing aan de pariteiten van de Italiaanse ondernemingen. De nieuwe regeling heeft aan dit verbod niets veranderd. Voor de buitenlandse ondernemingen zal het moeilijk zijn hun producten in Italië te verkopen tegen prijzen lager dan die van de Italiaanse ondernemingen, daar de transportkosten in rekening gebracht moeten worden en de douanerechten gehandhaafd zijn. Mochten niettegenstaande dit alles buitenlandse producenten in staat zijn te verkopen tegen lagere prijzen dan die van de Italiaanse ondernemingen, dan is dit slechts een normaal verschijnsel van de concurrentie, welke de Italiaanse ondernemingen evenals alle andere ondernemingen zullen moeten aanvaarden.

D. — VERZUIM OM DE AFWIJKENDE STANDPUNTEN VAN DE RAAD VAN MINISTERS EN VAN HET RAADGEVEND COMITÉ TE BESPREKEN, ALS AANWIJZING VAN „DÉTOURNEMENT DE POUVOIR"

a) *Argumenten van de eisende partij*

De Raad van Ministers en het Raadgevend Comité hebben zich in hun adviezen op wezenlijke punten uitgesproken tegen de door de Hoge Autoriteit voorgestelde teksten. In feite zou de door de leden van deze organen voorgestelde invoering van een uniforme vaste marge verscheidene voordelen hebben gehad vergeleken bij het stelsel van een gemiddelde marge, ingesteld bij de bestreden Beschikkingen. De Hoge Autoriteit heeft in de motivering van de bestreden Beschikkingen dit afwijkende standpunt niet eens vermeld, laat staan besproken. Dit houdt een inbreuk in op de beginselen van behoorlijk bestuur; zelfs indien dit verzuim op zichzelf geen „détournement de pouvoir" inhoudt, dan is het niettemin een aanwijzing voor het bestaan ervan.

b) *Argumenten van de verwerende partij*

De Raad van Ministers heeft zijn goedkeuring aan Beschikking 1-54 gehecht. Het Raadgevend Comité heeft met op één na algemene

stemmen en de Raad met algemene stemmen erkend, dat de Hoge Autoriteit in beginsel de bevoegdheid heeft een marge voor prijsafwijkingen in te voeren. Slechts betreffende een kwestie van ondergeschikt belang is het Raadgevend Comité een andere mening toegedaan geweest, toen het zich uitsprak voor een uniforme, in plaats van een gemiddelde marge. Overigens volgt uit artikel 15 en uit redelijke overwegingen, dat de Hoge Autoriteit niet verplicht is in de motivering van haar Beschikkingen stelling te nemen ten opzichte van de afwijkende standpunten van de raadgevende organen.

Aangezien het Hof in zijn arrest van 21 December 1954 in de zaak Franse Regering tegen Hoge Autoriteit (1-54) artikel 1 van Beschikking 2-54 heeft vernietigd;

Aangezien de Hoge Autoriteit bij Beschikking 1-55 van 4 Januari 1955, gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Gemeenschap 1955, pagina 542,* Beschikking 3-54 heeft ingetrokken;

IN RECHTE:

Aangezien het Hof zijn beslissing grondt op de volgende overwegingen:

1° Wat betreft de ontvankelijkheid

a) Het Hof stelt vast, dat de eisende partij krachtens artikel 2 sub *b*) van haar Statuten een vereniging is in de zin van de tweede alinea van artikel 33 en artikel 48 van het Verdrag.

b) De bestreden Beschikkingen hebben het karakter van algemene beschikkingen. Het Hof verwerpt de stelling van de verwerende partij, volgens welke de ontvankelijkheid van een beroep, ingesteld door ondernemingen of verenigingen van ondernemingen tegen algemene beschikkingen, afhankelijk is van het bewijs, dat er „détournement de pouvoir" te haren opzichte is begaan. Immers, krachtens de tweede alinea van artikel 33 van het Verdrag staat voor de ondernemingen of verenigingen van ondernemingen „beroep open... tegen algemene beschikkingen..., die *volgens haar mening* te haren opzichte misbruik van bevoegdheid inhouden". Volgens deze tekst, welke volkomen duidelijk is, is het voor de ontvankelijkheid van het beroep voldoende, dat de eisende

partij formeel „détournement de pouvoir" te haren opzichte stelt, evenals het voldoende is voor de ontvankelijkheid van het beroep van een Staat, dat deze een van de in de eerste alinea van artikel 33 van het Verdrag vermelde vier gronden tot vernietiging aanvoert. Bij het stellen van het middel „détournement de pouvoir" moeten de redenen worden vermeld, waarom naar de mening van de eisende partij „détournement de pouvoir" te haren opzichte aanwezig is. In het onderhavige geval is aan dit vereiste voldaan. Wanneer een vereniging van ondernemingen een beroep instelt, is het voldoende, dat deze vereniging „détournement de pouvoir" ten opzichte van een of meerdere ondernemingen, welke tot de vereniging behoren, aanvoert. In het onderhavige geval beroept de eisende partij zich — en dit met vermelding van redenen — op „détournement de pouvoir" ten opzichte van de ondernemingen, welke zij vertegenwoordigt; zij voert namelijk aan „détournement de pouvoir" in verband met lid 30 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, alsmede met de artikelen 60 en 64 van het Verdrag; tevens voert zij aan dat de betrokken Beschikkingen niet voldoende met redenen zijn omkleed.

Volgens het Hof voorziet of eist het Verdrag voor de ontvankelijkheid van het beroep geen enkele andere voorwaarde, zoals bijvoorbeeld het bewijs dat ten opzichte van de eisende partij in feite „détournement de pouvoir" is begaan. Dit bewijs zal noodzakelijk zijn om de gegrondheid van het beroep aan te tonen — maar deze vraag behoort tot het onderzoek van de zaak ten principale en betreft niet de ontvankelijkheid.

c) Het Hof is met de Advocaat-Generaal op dit punt van oordeel, dat één enkel beroep tegen de drie Beschikkingen tezamen mogelijk is.

2° Wat betreft het geschil zelf

Wegens bovenvermelde redenen stelt het Hof vast, dat aan het onderhavige beroep het onderwerp van het geschil is ontvallen in zoverre het betreft de vernietiging van artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 en de vernietiging van Beschikking No. 3-54. Voorts blijkt, dat het beroep tot vernietiging van Beschikking No. 1-54 en van de artikelen 2 en 3 van Beschikking No. 2-54 niet gegrond is.

Het Hof heeft zich derhalve niet uit te spreken over de definitie van het begrip „détournement de pouvoir" in de zin van de tweede alinea van artikel 33 van het Verdrag, noch over de interpretatie van de in dat artikel gebezigde woorden „entachées de détournement de pouvoir (à leur égard)".

1° Daar artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 bij het arrest van 21 December 1954 in de zaak Franse Regering tegen Hoge Autoriteit erga omnes is vernietigd, is aan het onderhavige beroep tot vernietiging van dit artikel de grondslag ontvallen.

Er is derhalve geen reden te onderzoeken, of het beroep op dit punt al dan niet gegrond is en dit met zoveel woorden in het arrest vast te stellen, daar een reeds vernietigde of inmiddels ingetrokken beschikking geen inbreuk op de rechten of belangen van de eisende partij kan maken. Dit arrest moet zich er derhalve toe beperken vast te stellen, dat er geen reden is over het beroep tot vernietiging van artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit 2-54 een uitspraak te geven.

2° Tot dezelfde slotsom moet worden gekomen ten opzichte van Beschikking No. 3-54, daar de Hoge Autoriteit bij Beschikking No. 1-55 van 4 Januari 1955 *(Publicatieblad van de Gemeenschap van 11 Januari 1955, blz. 542)* deze Beschikking heeft ingetrokken. Derhalve is er evenmin reden over de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 3-54 een uitspraak te geven.

3° Ten aanzien van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 1-54 heeft de eisende partij dezelfde middelen aangevoerd als de Regering van de Italiaanse Republiek in de zaak Italiaanse Regering tegen Hoge Autoriteit (zaak 2-54). Het Hof heeft deze middelen in deze zaak verworpen, daarbij vaststellende, dat de betrokken bepalingen noch schending van het Verdrag of van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, noch „détournement de pouvoir" inhouden. Geen enkel nieuw middel is aangevoerd, hetwelk voor het Hof aanleiding zou kunnen zijn een andere beslissing te nemen, welke interpretatie men ook zou willen geven aan het begrip „détournement de pouvoir à leur égard" in artikel 33 van het Verdrag.

Immers, hoewel de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 1-54 afwijking van de prijsschalen van een onderneming non-discriminatoir verklaart, wanneer het een transactie van bijzondere aard betreft of wanneer dezelfde prijsafwijking op alle onderling vergelijkbare transacties wordt toegepast, handhaaft deze Beschikking niettemin met zoveel woorden de verplichting de regels van de publicatie van de prijsschalen te eerbiedigen; deze bepaling maakt in geen enkel opzicht inbreuk op de in het Verdrag voorziene bescherming van de Italiaanse staalindustrie en heeft niet ten doel voorheen begane inbreuken geoorloofd te maken.

4° In het arrest van 21 December 1954 in de zaak Italiaanse Regering tegen Hoge Autoriteit is vastgesteld, dat de artikelen 2 en 3 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 noch schending van het Verdrag of van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, noch „détournement de pouvoir" inhouden.

Hoewel artikel 3 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54, dat de termijn voor de toepassing van nieuwe prijsschalen tot een dag verkort, de Italiaanse ondernemingen noodzaakt sneller op wijzigingen van de prijsschalen van hun concurrenten te reageren, maakt dit artikel nochtans geen ernstige inbreuk op de hun verleende bijzondere bescherming.

5° Uit het bovenvermelde vloeit voort, dat de onder 3 en 4 hierboven vermelde bestreden bepalingen niet het Verdrag of de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen schenden.

Er is derhalve geen reden over de vraag te beslissen, of en onder welke voorwaarden ondernemingen en verenigingen van ondernemingen het middel schending van het Verdrag kunnen aanvoeren tegen een algemene beschikking van de Hoge Autoriteit.

6° De eisende partij ziet een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur en derhalve een aanwijzing van „détournement de pouvoir" in het feit, dat de Hoge Autoriteit in de motivering van de bestreden Beschikkingen heeft nagelaten zich uit te spreken over de afwijkende standpunten in de raadgevende organen naar voren gebracht. Het Hof deelt deze opvatting niet. Krachtens

artikel 15 van het Verdrag is de Hoge Autoriteit verplicht haar beschikkingen „met redenen te omkleden" en de adviezen welke zij verplicht heeft ingewonnen te „vermelden". Hieruit volgt, dat zij de motieven moet vermelden, welke haar er toe hebben geleid de betrokken regeling uit te vaardigen, alsmede dat zij verplicht is melding te maken van het feit, dat de door het Verdrag vereiste adviezen zijn gegeven. Het Verdrag eist daarentegen niet, dat de Hoge Autoriteit van de afwijkende standpunten van de raadgevende organen of van enkele van haar leden melding moet maken, en zeer zeker niet, dat zij moet pogen deze te weerleggen. Derhalve kan het verzuim, dat de Hoge Autoriteit wordt verweten, niet worden beschouwd als een bewijs, zelfs niet als een begin van bewijs, ter staving van het middel „détournement de pouvoir".

7° Het Hof verwerpt het verzoek om alle documenten betreffende de zaak te doen overleggen; de reeds door de verwerende partij overgelegde stukken zijn voldoende om het Hof in de onderhavige zaak in te lichten over het doel, dat de Hoge Autoriteit zich had gesteld.

PROCESKOSTEN

Daar de verwerende partij in het ongelijk is gesteld wat betreft haar voornaamste conclusie, te weten dat het beroep niet ontvankelijk (improponibile) moet worden verklaard, is het Hof van oordeel, dat het billijk ware overeenkomstig artikel 60, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie de kosten te compenseren;

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 31, 33, 48, 60 en 80 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

Ziet geen reden voor een uitspraak over het beroep tot vernietiging van artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 en tot vernietiging van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 3-54;

Verwerpt het beroep tot vernietiging van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 1-54 en van de artikelen 2 en 3 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54;

Compenseert de kosten in dier voege, dat elke partij haar eigen kosten draagt.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op tien Februari negentienhonderdvijfenvijftig.

PILOTTI SERRARENS HAMMES
RIESE DELVAUX RUEFF VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op elf Februari negentienhonderdvijfenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
O. RIESE

De Griffier,
A. VAN HOUTTE